

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 27 sierpnia 2020 r.
(OR. en)

10290/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0182(NLE)

AELE 44
ISL 21
UD 149

WNIOSEK

Od: Ilze JUHANSONE, sekretarz generalna Komisji Europejskiej
Data otrzymania: 25 sierpnia 2020 r.
Do: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2020) 397 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany protokołu 3 do tej umowy, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2020) 397 final.

Zał.: COM(2020) 397 final

Bruksela, dnia 24.8.2020 r.
COM(2020) 397 final

2020/0182 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej
w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską
Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany protokołu 3
do tej umowy, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod
współpracy administracyjnej**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu umowy między UE a Islandią w związku z planowanym przyjęciem decyzji zmieniającej protokół 3 do umowy między UE a Islandią.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii

Umowa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii¹ („umowa”) ma na celu propagowanie harmonijnego rozwoju stosunków gospodarczych między stronami poprzez poszerzanie wzajemnej wymiany handlowej. Umowa ta weszła w życie w dniu 1 kwietnia 1973 r.

2.2. Wspólny Komitet

Wspólny Komitet ustanowiony zgodnie z postanowieniami art. 30 umowy może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu 3 w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (protokół 3 art. 3). Wspólny Komitet podejmuje decyzje i formułuje zalecenia w drodze porozumienia między obiema Stronami.

2.3. Planowany akt Wspólnego Komitetu

Na swoim następnym posiedzeniu lub w drodze wymiany listów Wspólny Komitet ma przyjąć decyzję dotyczącą zmiany postanowień protokołu 3 dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest zmiana postanowień protokołu 3 w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

W Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („konwencja”) zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich umów zawartych między umawiającymi się stronami. UE i Islandia podpisały konwencję odpowiednio w dniu 15 czerwca 2011 r. i w dniu 30 czerwca 2011 r.

UE i Islandia złożyły swoje instrumenty przyjęcia u depozytariusza konwencji odpowiednio w dniu 26 marca 2012 r. i w dniu 12 marca 2012 r. W związku z powyższym, zgodnie z art. 10 ust. 2 konwencji, weszła ona w życie w odniesieniu do UE i Islandii w dniu 1 maja 2012 r.

¹ Dz.U. L 301 z 31.12.1972, s. 2.

Art. 6 konwencji stanowi, że każda z umawiających się stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu Wspólny Komitet ustanowiony na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii powinien przyjąć decyzję wprowadzającą reguły konwencji do protokołu 3 w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej. Odbywa się to poprzez wprowadzenie w zmienionym protokole odniesienia do konwencji, na mocy którego będzie ona mieć zastosowanie.

Jednocześnie trwający proces zmiany konwencji przyniósł nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia. Formalna zmiana konwencji wymaga jednomyślnego przegłosowania przez umawiające się strony. Fakt, że niektóre umawiające się strony mają nadal zastrzeżenia do zmiany, grozi opóźnieniem w jej przyjęciu. Ponadto, uwzględniając liczbę umawiających się stron i ich odpowiednie procedury wewnętrzne wymagane w celu umożliwienia głosowania nad formalnym przyjęciem zmienionych reguł oraz w celu przygotowania do ich wejścia w życie, nie można ustalić jasnych terminów rozpoczęcia stosowania zmienionej konwencji.

W tej sytuacji Islandia wystąpiła o możliwie najszybsze rozpoczęcie stosowania zmienionego zestawu reguł, alternatywnie do obecnych reguł konwencji, w oczekiwaniu na wynik procesu zmian. Wniosek ten wyjaśniono poniżej.

Alternatywne reguły pochodzenia, o których mowa, są przeznaczone do tymczasowego stosowania, na zasadzie fakultatywnej i dwustronnej, przez UE i Islandię do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji. Mają one być stosowane alternatywnie do reguł konwencji, ponieważ reguły konwencji ustanowiono bez uszczerbku dla zasad określonych w odpowiednich umowach i innych powiązanych umowach dwustronnych między Umawiającymi się Stronami. W związku z tym reguły alternatywne nie będą obowiązkowe, ale będą stosowane fakultatywnie przez podmioty gospodarcze, które chcą korzystać z preferencji opartych na nich, a nie na regułach konwencji. Nie mają one na celu zmiany konwencji, która będzie nadal stosowana przez umawiające się strony, i nie zmieniają wynikających z konwencji praw i obowiązków umawiających się stron.

Rada powinna określić stanowisko, które UE ma zająć w ramach Wspólnego Komitetu.

Proponowane zmiany, w zakresie, w jakim odnoszą się do obowiązującej konwencji, mają charakter techniczny i nie zmieniają istoty protokołu w sprawie obecnie obowiązujących reguł pochodzenia. W związku z tym nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny skutków.

3.1. Szczegóły dotyczące alternatywnych reguł pochodzenia

Proponowane zmiany dotyczące wprowadzenia alternatywnego zestawu reguł pochodzenia zapewniają dodatkową elastyczność i elementy modernizacji, które zostały już uzgodnione przez Unię w innych umowach dwustronnych (kompleksowa umowa gospodarczo-handlowa między UE a Kanadą, umowa o wolnym handlu między UE a Wietnamem, Umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Japonią, umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju) lub systemach preferencji (ogólny system preferencji taryfowych). Główne zmiany są następujące:

a) Produkty całkowicie uzyskane – warunki dotyczące statków

Tak zwane warunki dotyczące statków zawarte w alternatywnym zestawie reguł są prostsze i zapewniają większą elastyczność. W porównaniu z obecnym brzmieniem (art. 5) usunięto niektóre warunki (tj. szczególne wymogi dotyczące załogi); inne zmieniono, aby zapewnić większe złagodzenie (własność).

b) Wystarczająca obróbka lub przetworzenie – średnia jako podstawa

Proponowany alternatywny zestaw reguł (art. 4) oferuje eksporterowi swobodę w zwracaniu się do organów celnych o pozwolenie na obliczanie ceny ex-works i wartości materiałów niepochodzących na podstawie średniej w celu uwzględnienia wahań kosztów i kursów wymiany walut. Powinno to zapewnić eksporterom większą przewidywalność.

c) Tolerancja

Obecną tolerancję (art. 6) ustalono na poziomie 10 % wartości ceny ex-works produktu.

Proponowany tekst (art. 5) przewiduje w przypadku produktów rolnych tolerancję wynoszącą 15 % masy netto produktu, a w przypadku produktów przemysłowych tolerancję wynoszącą 15 % wartości ceny ex-works produktu.

Tolerancja wagowa wprowadza bardziej obiektywne kryterium, a próg 15 % powinien zapewnić wystarczający poziom złagodzenia. Zapewnia również brak wpływu międzynarodowych wahań cen towarów na status pochodzenia produktów rolnych.

d) Kumulacja

Proponowany tekst (art. 7) utrzymuje diagonalną kumulację dla wszystkich produktów pod warunkiem zaakceptowania tego samego zestawu alternatywnych reguł pochodzenia przez partnerów uczestniczących w kumulacji. Ponadto przewiduje uogólnioną pełną kumulację dla wszystkich produktów z wyjątkiem wyrobów włókienniczych i odzieży objętych działami 50–63 systemu zharmonizowanego (HS).

Z kolei w przypadku produktów objętych działami 50–63 HS przewiduje pełną kumulację dwustronną. Unia i Islandia będą także mogły zgodzić się na rozszerzenie uogólnionej pełnej kumulacji również na produkty objęte działami 50–63 HS.

e) Rozróżnienie księgowo

Zgodnie z obowiązującymi regułami (art. 20 konwencji) organy celne mogą zezwolić na stosowanie rozróżnienia księgowego w przypadku „występowania znacznych kosztów lub poważnych trudności związanych z oddzielnym magazynowaniem”. Zmieniona reguła (art. 12) stanowi, że organy celne mogą zezwolić na stosowanie rozróżnienia księgowego, „jeżeli [...] stosuje się materiały zamienne pochodzące i niepochodzące”.

Eksporter nie będzie już musiał uzasadniać we wniosku o zezwolenie na stosowanie rozróżnienia księgowego, że oddzielne magazynowanie powoduje znaczne koszty lub stwarza poważne trudności; wystarczające będzie wskazanie, że stosowane są materiały zamienne.

W przypadku cukru, który jest materiałem lub produktem końcowym, zapasy pochodzące i niepochodzące nie będą już musiały być fizycznie oddzielone.

f) Zasada terytorialności

Obowiązujące reguły (art. 12) zezwalają pod określonymi warunkami na pewną obróbkę lub przetworzenie poza terytorium, z wyjątkiem produktów objętych działami 50–63 HS, takich jak wyroby włókiennicze. Proponowane reguły (art. 12) nie zawierają już wyłączenia dla wyrobów włókienniczych.

g) Zasada niemanipulacji

Proponowana zasada niemanipulacji (art. 14) przewiduje więcej złagodzeń w zakresie przepływu produktów pochodzących między umawiającymi się stronami. Powinna ona zapobiec sytuacjom, w których produkty niebudzące wątpliwości co do ich statusu pochodzenia są wyłączone z korzystania z preferencyjnej stawki przy przywozie, ponieważ nie spełniono wymogów formalnych dotyczących bezpośredniego transportu.

h) Zakaz zwrotu ceł lub zwolnienia z ceł

Zgodnie z obowiązującymi regułami (art. 15) ogólna zasada zakazu zwrotu ma zastosowanie do materiałów stosowanych do wytworzenia każdego produktu. Zgodnie z proponowanymi regułami (art. 16) zakaz zostaje zniesiony w odniesieniu do wszystkich produktów z wyjątkiem materiałów stosowanych do wytworzenia produktów objętych zakresem działów 50–63 HS. Tekst przewiduje jednak również pewne wyjątki od zakazu zwrotu ceł na te produkty.

i) Dowód pochodzenia

Tekst wprowadza jeden rodzaj dowodu pochodzenia (świadcstwo EUR.1 lub deklaracja pochodzenia) zamiast stosowania dwóch rodzajów dowodów – świadctw EUR.1 i EUR.MED, co znacznie upraszcza system. Powinno to poprawić stopień przestrzegania przepisów przez podmioty gospodarcze dzięki unikaniu błędów wynikających ze złożonych reguł, a także ułatwić zarządzanie przez organy celne. Ponadto nie powinno to wpływać na zdolność weryfikacji dowodów pochodzenia, która pozostaje taka sama.

Zmienione reguły (art. 17) przewidują również możliwość wyrażenia zgody na stosowanie systemu zarejestrowanych eksporterów (REX). Eksporterzy ci, zarejestrowani we wspólnej bazie danych, będą odpowiedzialni za samodzielne sporządzanie oświadczeń o pochodzeniu bez przechodzenia przez procedurę upoważnionego eksportera. Oświadczenie o pochodzeniu będzie miało taką samą wartość prawną jak deklaracja pochodzenia lub świadctwo przewozowe EUR.1.

Ponadto zmienione reguły przewidują możliwość wyrażenia zgody na stosowanie dowodu pochodzenia, który został wydany lub przekazany drogą elektroniczną.

Aby umożliwić odróżnienie produktów pochodzących objętych alternatywnym zestawem reguł od produktów pochodzących objętych konwencją, świadctwa pochodzenia lub deklaracje pochodzenia opierające się na alternatywnym zestawie reguł będą musiały zawierać stwierdzenie wskazujące na zastosowane reguły.

j) Termin ważności dowodu pochodzenia

Proponuje się przedłużenie terminu ważności dowodu pochodzenia z 4 do 10 miesięcy. Również to powinno zapewnić więcej złagodzeń w zakresie przepływu produktów pochodzących między stronami.

3.2. Wykaz reguł

3.2.1. Produkty rolne

a) Wartość i masa

Limit materiałów niepochodzących wyrażano tylko według wartości. Nowe progi wyrażone są wagowo, aby uniknąć wahań cen i kursów walut (np. działy ex 19, 20, 2105, 2106) wraz z usunięciem pewnego limitu w odniesieniu do cukru (np. dział 8 lub HS 2202).

W ramach alternatywnego zestawu reguł podwyższono próg wagowy (z 20 % do 40 %) i stworzono możliwość alternatywnego stosowania w niektórych pozycjach wartości lub masy. Zmiana dotyczy w szczególności następujących działów i pozycji HS: ex-1302, 1704 (alternatywne reguły – masa lub wartość), 18 (1806: alternatywne reguły – masa lub wartość), 1901.

b) Dostosowanie do wzorców zaopatrzenia

W przypadku innych produktów rolnych (tj. olejów roślinnych, orzechów, tytoniu) przewidziano bardziej elastyczne reguły dostosowane do rzeczywistości gospodarczej, w szczególności w przypadku działów 14, 15, 20 (w tym pozycja 2008), 23, 24 HS. Alternatywny zestaw reguł zapewnia równowagę między zaopatrzeniem regionalnym i globalnym, tak jak w przypadku działów 9 i 12. Uproszczono również reguły (ograniczenie wyjątków) w działach 4, 5, 6, 8, 11, ex-13.

3.2.2. Produkty przemysłowe (z wyjątkiem wyrobów włókienniczych)

Proponowany kompromis zawiera znaczne zmiany w porównaniu z obowiązującymi regułami:

– w odniesieniu do szeregu produktów obecna reguła działu zawiera podwójny warunek kumulacyjny. Ograniczono ją do jednego warunku (działy 74, 75, 76, 78 i 79 HS);

– usunięto wiele szczegółowych reguł stanowiących odstępstwo od reguły działu (działy 28, 35, 37, 38 i 83 HS). To bardziej horyzontalne podejście oznacza prostszy obraz sytuacji dla podmiotów gospodarczych i organów celnych;

– uwzględnienie reguły alternatywnej w regule obecnie obowiązującej w odniesieniu do działu, przez co eksporterowi zapewnia się większy wybór w zakresie spełnienia kryterium pochodzenia (działy 27, 40, 42, 44, 70 i 83, 84 i 85).

Wszystkie te zmiany skutkują zaktualizowanym i zmodernizowanym wykazem reguł, które zasadniczo ułatwiają spełnienie kryterium uzyskania statusu pochodzenia produktu. Ponadto wspomniana wyżej możliwość stosowania w konkretnym okresie średniej jako podstawy do obliczania ceny ex-works i wartości produktów niepochodzących zapewni dalsze uproszczenie dla eksporterów.

3.2.3. *Wyroby włókiennicze*

W odniesieniu do wyrobów włókienniczych i odzieży wprowadzono nowe możliwości dotyczące uszlachetniania biernego i tolerancji. Wprowadzono również nowe procesy nadawania pochodzenia tym produktom, zwłaszcza tkaninom, które stałyby się łatwiej dostępne. Ponadto do tych produktów będzie miała zastosowanie również pełna kumulacja dwustronna. Taka kumulacja pozwoli na uwzględnienie w procesie produkcji w strefie kumulacji przetwarzania materiałów włókienniczych (tj. tkania, przędzenia itp.).

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano przyjmowanie decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”².

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólny Komitet jest organem utworzonym na mocy umowy, a mianowicie Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii.

Akt, który Wspólny Komitet ma przyjąć, stanowi akt mający skutki prawne.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma być zajęte stanowisko w imieniu Unii.

² Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

4.2.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Główny cel i treść planowanego aktu odnosi się do wspólnej polityki handlowej.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 4 akapit pierwszy TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. WPLYW NA BUDŻET

Proponowane zmiany polegające na wprowadzeniu alternatywnego zestawu reguł pochodzenia wynikają z zasady modernizacji reguł pochodzenia w celu dostosowania ich do nowych tendencji określonych w niedawnych umowach o wolnym handlu. Zmienione zasady konwencji PEM obejmują głównie elementy uproszczenia procedur celnych i elementy modernizacji, takie jak:

wystarczająca obróbka lub przetworzenie – średnia jako podstawa: dzięki obliczaniu ceny ex-works i wartości materiałów niepochodzących na podstawie średniej, z uwzględnieniem wahań rynku, zapewnia się eksporterom większą przewidywalność;

dowód pochodzenia: wprowadza się uproszczenie w postaci stosowania tylko jednego rodzaju świadectwa pochodzenia – EUR.1,

termin ważności dowodu pochodzenia: zapewnia się większe złagodzenie w odniesieniu do przemieszczania produktów pochodzących poprzez przedłużenie terminu ważności z 4 do 10 miesięcy.

Powyższe zmiany w konwencji PEM nie mają wymiernego wpływu na budżet UE, ponieważ ich zakres dotyczy przede wszystkim ułatwień w handlu i konsolidacji współczesnych praktyk przez organy celne. Przewidują one fakultatywne ułatwienia w obszarach, które pozostają w gestii organów, jednocześnie nie wpływając na istotę przepisów (segregacja rachunkowa, dowody pochodzenia, uśrednienie). Niektóre aspekty uproszczenia (np. obniżenie kryteriów dotyczących statków) zapewniają większą przewidywalność dzięki wyeliminowaniu warunków, które są obecnie trudne do skontrolowania przez organy celne; inne aspekty (zasada niemanipulacji) odnoszą się do logistyki, nie wpływając na istotę przepisów.

Choć przepisy dotyczące zwrotu ceł uległy zmianie, utrzymano zakaz zwrotu ceł w sektorze włókienniczo-odzieżowym, który pozostaje jednym z głównych sektorów handlu w strefie PEM. Zmienione przepisy kodyfikują utrwaloną praktykę poprzez utrzymanie zakazu obowiązującego obecnie w odniesieniu do niektórych umawiających się stron. Proponowane uogólnienie pełnej kumulacji w strefie PEM ma na celu wzmocnienie istniejących wzorców wymiany handlowej w obrębie strefy oraz ich komplementarności, ale nie powinno w znaczący sposób wpłynąć na pobierane unijne należności celne, ponieważ produkty objęte kumulacją, aby móc korzystać z preferencji, będą musiały spełniać odrębny wymóg wartości dodanej w danej strefie, tak jak obecnie.

Zmiany w wykazie reguł dotyczących sektora towarów rolnych i przetworzonych towarów rolnych polegają głównie na dostosowaniu metodyki bez wpływu na istotę reguł. Obowiązujące progi wyrażone dotychczas jako wartość będą wyrażone jako masa. Takie kryterium jest bardziej obiektywne i łatwiejsze do skontrolowania przez organy celne. Uproszczenie reguł odnoszących się do poszczególnych produktów przemysłowych powinno mieć ograniczony wpływ na dochody z ceł, ponieważ w wielu przypadkach reguły takie mogą raczej doprowadzić do zmiany źródeł zaopatrzenia niż do sytuacji, w której wzrost preferencyjnego przywozu z krajów PEM zastąpiłby przywóz, który wcześniej podlegał cłom przywozowym. Z tego też względu wpływ tych zmian na dochody z ceł przywozowych nie jest wymierny. W odniesieniu do handlu i jego wpływu na korzystanie z preferencji, złagodzenie przewidziane w nowych przepisach zmierza w szczególności do integracji gospodarczej w całej strefie, np. w sektorze tekstylnym, w którym już obecnie stopień korzystania z preferencji jest bardzo wysoki. Ulepszone przepisy dotyczące wyrobów włókienniczych i kumulacji mają głównie na celu zwiększenie już istniejącej integracji regionalnej i dostępności materiałów w obrębie strefy, a nie umożliwienie przywozu spoza tej strefy większej ilości materiałów niepochodzących.

6. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Ponieważ akt Wspólnego Komitetu zmienia umowę, po przyjęciu aktu należy opublikować go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany protokołu 3 do tej umowy, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii („umowa”) została zawarta przez Unię na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2842/72¹ i weszła w życie w dniu 1 kwietnia 1973 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej. Zgodnie z art. 3 tego protokołu Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 30 umowy („Wspólny Komitet”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu.
- (3) Wspólny Komitet ma na najbliższym posiedzeniu przyjąć decyzję o zmianie protokołu 3.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja Wspólnego Komitetu będzie wiążąca dla Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („konwencja”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/93/UE² i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich umów zawartych między

¹ Rozporządzenie Rady z dnia 19 grudnia 1972 r. w sprawie zawarcia Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii oraz przyjmujące przepisy w celu jej wykonania (Dz.U. L 301 z 31.12.1972, s. 1).

² Decyzja Rady 2013/93/UE z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 4).

umawiającymi się stronami, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych umowach.

- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z umawiających się stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu Wspólny Komitet powinien przyjąć decyzję o zawarciu odniesienia do konwencji w protokole 3 do umowy.
- (7) W ramach dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. UE i Islandia zadeklarowały wolę możliwie jak najszybszego rozpoczęcia dwustronnego stosowania zmienionych reguł w sposób alternatywny do obecnych reguł, w oczekiwaniu na ostateczny wynik procesu zmian,
- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Turcję, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR.1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji w przypadku diagonalnej kumulacji między tymi partnerami,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, opiera się na projekcie aktu Wspólnego Komitetu załączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*